

Părintele Avraam

LECTIA
TREI

VIATA LUI AVRAAM:
APLICABILITATE ACTUALĂ

THIRD MILLENNIUM

MINISTRIES

Biblical Education. For the World. For Free.

Pentru materiale video, suporturi de curs și alte resurse, vizitați Third Millennium Ministries la adresa thirdmill.org.

© 2012 Third Millennium Ministries

Toate drepturile rezervate. Fără permisiunea scrisă a editurii Third Millennium Ministries, Inc., P.O. Box 300769, Fern Park, Florida 32730-0769, nicio porțiune din această publicație nu poate fi reprodusă în scopuri comerciale, în nicio formă și prin niciun mijloc, cu excepția unor citate scurte în vederea recenziei, comentariului sau studiului.

Dacă nu există alte precizări, toate citatele biblice sunt din Sfânta Scriptură - Biblia versiunea Dumitru Cornilescu revizuită.

Copyrightul Bibliei Cornilescu © 1924 aparține British and Foreign Bible Society (Societatea Biblică pentru răspândirea Bibliei în Anglia și străinătate).

Copyrightul © 2010 ediției revizuite în limba română aparține Societății Biblice Interconfesionale din România, cu aprobarea British and Foreign Bible Society.

DESPRE THIRD MILLENNIUM MINISTRIES

Înființată în 1997, Third Millennium Ministries este o organizație creștină nonprofit care furnizează **educație biblică gratuită în întreaga lume**. Ca răspuns la nevoia tot mai mare de formare biblică judicioasă a liderilor creștini de pe mapamond, noi creăm o programă de seminar multimedia ușor de folosit, finanțată prin donații, în cinci limbi de mare circulație (engleză, spaniolă, rusă, chineză mandarină și arabă) și o distribuim gratuit celor care au cea mai mare nevoie de ea, mai cu seamă liderilor creștini care nu au acces la educația tradițională sau nu și-o pot permite. Toate lecțiile sunt scrise, concepute și produse intern și sunt similare ca stil și calitate celor de pe History Channel[®]. Această metodă originală și eficientă pentru formarea liderilor creștini s-a dovedit foarte efecace în întreaga lume. Am câștigat Premiul Telly pentru o producție video remarcabilă în domeniul educației și utilizării animației, iar programa noastră este folosită în prezent în peste 150 de țări. Materialele Third Millennium apar sub formă de DVD-uri, materiale tipărite, *streaming* pe internet, transmisie televizată prin satelit și emisiuni de radio și televiziune.

Pentru informații suplimentare despre lucrarea noastră de slujire și pentru a afla cum vă puteți implica, vă rugăm să vizitați <http://thirdmill.org>.

Cuprins

I. Introducere.....	1
II. Avraam și Isus.....	2
A. Sămânța lui Avraam	2
1. Singularitatea	2
2. Hristos sămânța	4
B. Teme majore	<u>5</u>
1. Harul divin	6
2. Loialitatea lui Avraam	6
3. Binecuvântările lui Avraam	7
4. Binecuvântările prin Avraam	7
III. Israel și Biserica.....	<u>8</u>
A. Sămânța lui Avraam	9
1. Amploarea numerică	9
2. Identitatea etnică	10
3. Caracterul spiritual	11
4. Conjunctura istorică	12
B. Teme majore	<u>13</u>
1. Harul divin	14
2. Loialitatea lui Avraam	14
3. Binecuvântările lui Avraam	15
4. Binecuvântările prin Avraam	15
IV. Concluzie	16

Deleted: 6

Deleted: 9

Deleted: 14

Părintele Avraam

Lecția trei

Viața lui Avraam: Aplicabilitate actuală

INTRODUCERE

Dacă este ceva ce pare dificil pentru mulți oameni din zilele noastre legat de Biblie, acesta este următorul: le este greu să-și imagineze că povestirile scrise cu mii de ani în urmă le pot îndruma viața. Cu siguranță aceasta este adevărat și în cazul relatării despre Avraam din Biblie. Avraam a trăit în urmă cu aproape patru mii de ani, iar povestirile despre el au fost scrise acum aproape 3600 de ani, dar în calitate de urmași ai lui Hristos, suntem încredințați de faptul că aceste povestiri sunt parte a Bibliei și, prin urmare de folos oamenilor din zilele noastre.

În ciuda acestei încredințări, rămâne însă întrebarea: care este aplicabilitatea povestirilor despre Avraam pentru viața noastră? Cum putem acoperi decalajul de 4000 de ani care ne separă de Avraam?

Am intitulat această serie „Părintele Avraam”, pentru că studiem viața lui Avraam așa cum este scrisă în cartea Genezei. Aceasta este a treia dintre cele trei lecții introductive din această serie și am intitulat-o „Viața lui Avraam: Aplicabilitate actuală”. În această lecție, vom încheia privirea de ansamblu asupra vieții lui Avraam, concentrându-ne asupra modului corect de a extrage aplicații actuale din capitolele Genezei referitoare la patriarh. Care este aplicabilitatea povestirilor despre Avraam în viața noastră? Care este impactul pe care l-ar putea avea astăzi asupra noastră?

Pentru a înțelege cum se aplică viața lui Avraam la lumea noastră, vom urma două direcții fundamentale. Prima, conexiunile care există între Avraam și Isus, și a doua, conexiunile care există între auditoriul inițial al lui Israel și auditoriul de azi, biserica.

Înainte de a ne uita la aplicabilitatea actuală a vieții lui Avraam, să ne oprim puțin și să recapitulăm ceea ce am studiat în lecțiile anterioare. Am învățat că povestea lui Avraam se împarte în cinci etape simetrice. Mai întâi viața patriarhului începe cu obârșia lui Avraam și experiențele lui timpurii în Geneza 11:10-12:9.. A doua etapă constă în câteva episoade ce se axează pe interacțiunile timpurii ale lui Avraam cu reprezentanți ai altor neamuri, în Geneza 12:10-14:24. Ce-a de-a treia etapă și fragmentul central, tratează legământul pe care Dumnezeu l-a făcut cu Avraam în 15:1-17:27. A patra secțiune are în vedere interacțiunile târzii ale lui Avraam cu reprezentanți ai altor popoare în 18:1-21:34. Iar al cincilea segment se ocupă cu prezentarea urmașilor lui Avraam și moartea acestuia în Geneza 22:1-25:18. Aceste cinci etape prezintă viața patriarhului într-un model simetric. A treia etapă, care tratează legământul lui Dumnezeu cu Avraam, constituie elementul central al vieții patriarhului. A doua și a patra secțiune, pot fi comparate una cu cealaltă deoarece ambele tratează interacțiunile lui Avraam cu alte popoare. Iar prima și ultima etapă corespund reciproc dăruindu-ne copertile de început și sfârșit ale vieții lui Avraam, trasând linia genealogică a familiei lui din trecut spre viitor. Pe lângă structura de bază a vieții lui Avraam, am văzut din lecțiile anterioare că Moise a scris despre acest subiect urmărind un scop specific. Moise a scris despre Avraam pentru a-l învăța pe Israel de ce și cum trebuiau să lase Egiptul în urmă și să înainteze spre cucerirea Țării promise. Cu alte cuvinte, regăsindu-se în contextul istoric al vieții lui Avraam, găsind modele sau exemple de urmat și de respins în întâmplările patriarhului și înțelegând

modul în care viața sa o prefigura pe a lor, izraeliții care îl urmau pe Moise ar fi putut vedea căi prin care să urmărească planul lui Dumnezeu pentru ei. Cu această recenzie a lecțiilor anterioare în minte, suntem acum pregătiți să vedem care este aplicabilitatea actuală a vieții lui Avraam.

AVRAAM ȘI ISUS

Să ne uităm mai întâi la conexiunile care există între Avraam și Isus. Din păcate, adesea, creștini aplică viața lui Avraam, mai mult sau mai puțin direct la viața modernă. Tratăm povestirea lui Avraam ca pe o simplă povestire de moravuri ce vorbește direct vieților noastre. Totuși, creștini fiind, știm că relația noastră cu Avraam este intermediată; relevanța vieții lui patriarhului se datorează faptului că am fost uniți cu sămânța specială a lui Avraam, cu Hristos. Hristos stă între noi și Avraam și din acest motiv, trebuie să privim mereu povestirile biblice despre Avraam în lumina lui Hristos și a ceea ce a făcut Acesta.

Pentru a înțelege conexiunile dintre patriarh și Hristos, vom atinge două aspecte. Pe de o parte, vom studia modul în care Noul Testament ne învață că Hristos este sămânța lui Avraam. Pe de altă parte, vom analiza cum cele patru teme majore observate în viața patriarhului se aplică la Hristos, sămânța lui Avraam. Să abordăm mai întâi conceptul: Isus este sămânța lui Avraam.

SĂMÂNȚA LUI AVRAAM

Într-un sens putem spune că Avraam este tatăl tuturor credincioșilor de-a lungul istoriei - bărbați, femei și copii. Suntem cu toții o parte din familia sa, copiii și moștenitori săi. Dar așa cum vom vedea, Noul Testament explică clar că ne bucurăm de acest statut, pentru că am fost uniți cu Hristos, sămânța specială a lui Avraam. Pentru a înțelege modul în care Scripturile ne învață această perspectivă, vom atinge pe scurt două chestiuni: prima, singularitatea conceptului de „sămânță”, și a doua, conceptul - Hristos sămânța unică a lui Avraam.

Singularitatea

Să ne gândim, mai întâi, la modurile în care Biblia atrage atenția asupra singularității seminței lui Avraam. Poate că cel mai semnificativ pasaj ce abordează acest concept este Galateni 3:16. Aici citim următoarele cuvinte:

Acum, făgăduințele au fost făcute „lui Avraam și seminței lui.” Nu zice: „și semințelor” (ca și cum ar fi vorba de mai multe), ci ca și cum ar fi vorba numai de una: „și seminței tale”, adică Hristos (Galateni 3:16).

În acest pasaj, Pavel se referă la faptul că, în Geneza, Dumnezeu a făcut promisiuni lui Avraam și seminței lui, sau odraslele lui. Dar observați comentariul specific al lui Pavel cu privire la „sămânță”; spune că Dumnezeu nu I-a făcut promisiuni lui Avraam și semințelor sale - adică, mai multor oameni - ci lui Avraam și seminței lui, adică unei singure persoane, Hristos.

Pavel a argumentat astfel ajutat de faptul că *zera*, cuvântul ebraic care se traduce prin „sămânță” este la singular. Același lucru este valabil și pentru *spermacuvântul* grecesc ce apare în traducerea în greacă a Vechiului Testament, disponibil în zilele lui Pavel. După cum menționează Pavel, Dumnezeu nu I-a spus lui Avraam că promisiunea a fost făcută lui și *semințelor* sale (la plural), ci *seminței* lui (la singular).

La prima vedere, observația lui Pavel pare a fi una simplă. De moștenirea lui Avraam a beneficiat doar o sămânță, sau un urmaș, deoarece cuvântul este la singular. Însă argumentul lui Pavel despre singularitatea cuvântul „sămânță” a ridicat tot felul de dificultăți pentru exegeți. Problema poate fi pusă în felul următor. Este adevărat că „sămânță” sau *zera* este la singular, dar de multe ori în Vechiul Testament, inclusiv în povestirile despre viața lui Avraam, cuvântul „sămânță” la singular trebuie înțeles ca singular colectiv, adică, cuvânt singular care se referă la un grup. Cuvântul ebraic *zera* sau „sămânță” este destul de similar cuvântului englez *offspring*. Deși acest cuvânt are formă doar de singular în engleza, se poate referi la un singur *offspring* sau „urmaș” sau se poate referi colectiv la mai mulți *offspring* sau „urmași”.

De exemplu, termenul „sămânță” sau *zera* este cu siguranță folosit la plural în Geneza 15:13. Acolo citim următoarele cuvinte adresate de Dumnezeu lui Avraam.

Să știi hotărât că sămânța ta va fi străină într-o țară care nu va fi a ei; acolo va fi robită și o vor apăsa greu, timp de patru sute de ani (Geneza 15:13).

Aici, cuvântul „sămânță” este traducerea cuvântului ebraic *zera*, la singular, dar cuvântul are clar înțelesul de plural. Acest verset vorbește despre sămânță în contextul unei țări care nu va fi „a ei” iar verbele „robă și o vor apăsa” sunt la plural în ebraică.

Desigur, Pavel știa că forma la singular a cuvântului „sămânță” se referea de multe ori în Geneza la mai mult de o persoană. De fapt, Pavel însuși a folosit cuvântul „sămânță” într-un sens plural în Galateni 3:29, unde a scris aceste cuvinte:

[S]unteți „sămânța” lui Avraam, moștenitori prin făgăduință (Galateni 3:29).

În limba greacă, „sunteți” este tradus printr-un verb la plural. Iar „sămânța lui Avraam” este sinonim cuvântului „moștenitori”, *kleronomoi*, care este, de asemenea, plural.

În lumina acestor lucruri ar trebui să ne punem o întrebare. Dacă Pavel știa că „sămânță” la singular se poate referi la mai mult de o persoană, atunci de ce a subliniat singularitatea ei? După toate aparențele, Pavel a avut în minte un anumit pasaj din viața lui Avraam, Geneza 22:16-18. În aceste versete, termenul „sămânță” este folosit cu siguranță la singular. Iată traducerea acestor versete:

Pe Mine însumi jur, zice Domnul: pentru că ... n-ai cruțat pe fiul tău, pe singurul tău fiu, te voi binecuvânta foarte mult și-ți voi înmulți foarte mult sămânța, și anume: ca stelele cerului și ca nisipul de pe țărmul mării; și sămânța ta va stăpâni cetățile vrăjmașilor ei. Toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în sămânța ta, pentru că ai ascultat de porunca Mea! (Geneza 22:16-18)

Din păcate, multe traduceri moderne redau acest pasaj, ca și cum „sămânța” ar fi un substantiv colectiv la singular. Dar trebuie să ne amintim că aceste versete fac parte din povestirea jertfei lui Isaac, iar cuvântul „sămânță” nu se referă la urmașii lui Avraam în general ci la Isaac, fiul lui Avraam. Verbul, „va stăpâni” este singular în ebraică, și mai trebuie să observăm că pronumele în expresia „vrăjmașilor ei” este la singular.

După cum vom vedea în lecțiile ulterioare, Geneza capitolul 22 și următoarele, scot în evidență distincția dintre Isaac, fiul Sarei, și ceilalți fii ai săi, fiii lui Agar și ai Cheturei. Isaac a fost sămânța specială a făgăduinței, cel pe care Dumnezeu L-a ales ca singur moștenitor a lui Avraam. Deci, înainte de nașterea lui Isaac, Geneza vorbește despre „sămânță” în sensul colectiv, cu sensul de „urmași” la plural, dar aici cuvântul îl scoate în evidență pe Isaac, ca urmașul special, singular, care va moșteni promisiunile lui Avraam.

Din acest unghi, putem înțelege ideea de bază a lui Pavel când se referă la sămânța singulară a lui Avraam. Pavel a observat că, în Geneza, capitolul 22, Dumnezeu nu a făcut promisiuni lui Avraam și tuturor urmașilor acestuia în mod direct. El a subliniat că singularitatea cuvântului „sămânță”, în Geneza 22:16-18 indică faptul că promisiunile au fost trecute la Isaac, fiul și moștenitorul special al lui Avraam.

Hristos Sămânța

Având în minte singularitatea seminței lui Avraam, să abordăm acum învățătura potrivit căreia Hristos este sămânța lui Avraam. Să privim din nou la ce spune apostolul în Galateni 3:16.

Acum, făgăduințele au fost făcute „lui Avraam și seminței lui.” Nu zice: „și semințelor” (ca și cum ar fi vorba de mai multe), ci ca și cum ar fi vorba numai de una: „și seminței tale”, adică Hristos (Galateni 3:16).

În acest pasaj, Pavel a atras atenția nu numai asupra faptului că sămânța lui Avraam a fost singulară, ci și asupra faptului că sămânța aceasta a lui Avraam este Hristos. Așa cum am văzut deja, vorbind despre înțelesul inițial al Genezei, sămânța singulară a lui Avraam despre care scrie Moise nu a fost nimeni altul decât Isaac, fiul special făgăduit, născut din Sara. Cum ar trebui să-l înțelegem deci pe Pavel când scrie că această sămânță a lui Avraam este Isus?

Gândiți-vă în felul următor. Moștenirea lui Avraam este o moștenire de familie care aparține urmașilor săi. Dar într-o serie de puncte cruciale din istoria Scripturii, Dumnezeu alege câteva persoane-cheie pentru a servi ca moștenitori speciali, care au

primit și distribuit moștenirea lui Avraam altora. În cazul lui Isaac, el a fost sămânța specială, spre deosebire de alți fii ai lui Avraam. Când Isaac a avut doi fii, Iacov și Esau, Dumnezeu alege pe Iacov să fie sămânța specială a lui Avraam și îl exclude pe Esau și urmașii săi. Din Iacov se trag cei doisprezece patriarhi ai semințiilor lui Israel, dar dintre acestea câteva persoane au fost moștenitorii speciali ai lui Avraam. Moise, de exemplu, a fost lider și mediator al poporului lui Dumnezeu, în călătoria din Egipt spre Țara promisă. Mai târziu, când Israelul a devenit imperiu cu drepturi depline, David și fiii săi au avut rolul special al medierii moștenirii lui Avraam.

Acest rol special al lui David și al urmașilor lui, l-a determinat pe Pavel să se refere la Hristos ca la ultima măreață sămânță a lui Avraam deoarece Isus este moștenitorul de drept al tronului lui David. A fost ales de Dumnezeu pentru a fi Împăratul permanent al poporului Său. El este măreața sămânță veșnică, împărătească a lui Avraam, Mesia. Și, ca atare, Hristos este singurul prin care oricine altcineva poate lua parte la moștenire lui Avraam. Nimeni despărțit de Hristos nu va primi vreodată de promisiunile lui Avraam. Așadar, putem rezuma relația dintre Isus și Avraam în felul următor. Din perspectiva creștină, Isus este sămânța unică, ultimă a lui Avraam. Ca și creștini, când vrem să aplicăm viața lui Avraam la lumea contemporană, trebuie să ținem întotdeauna cont că legătura dintre Avraam și lumea noastră constă în faptul că marile binecuvântări ale patriarh au fost transmise la Hristos atunci când Și-a inaugurat Împărăția, continuă să o zidească în zilele noastre și o va duce la desăvârșire.

Noul Testament ne învață că Hristos primește și distribuie moștenirea lui Avraam în trei etape principale. În primul rând, la inaugurarea Împărăției care a avut loc odată cu prima lui venire; în al doilea rând, în continuarea Împărăției care cuprinde întreaga istorie de la prima venire până la revenirea Sa; și în al treilea rând, la desăvârșirea Împărăției, cea de a doua Sa venire în slavă. El continuă să primească și să distribuie moștenirea lui Avraam într-o măsură sporită, domnind peste tot la dreapta lui Dumnezeu, Tatăl. Iar într-o zi, El va primi și va distribui pe deplin moștenirea lui Avraam, atunci când se va întoarce în slavă.

Într-un cuvânt, e important să înțelegem că, în Galateni 3:16, Pavel a rezumat o perspectivă teologică destul de complexă, în doar câteva cuvinte. Când Pavel a spus că făgăduința a fost făcută lui Avraam și seminței lui singulare, iar apoi a specificat faptul că Hristos era sămânța, nu a spus că termenul „sămânța” din Geneza se referă direct la Isus. În schimb, Pavel a vorbit în mod concis despre o tipologie care există între Isaac și Hristos. Pentru a expune mai bine problema, putem spune în felul următor: așa cum Isaac a fost moștenitorul principal al lui Avraam în generația lui, tot astfel Hristos este Fiul cel mai mareț al lui Avraam, și moștenitorul principal al patriarhului în vremea Noului Testament.

TEME MAJORE

Pentru a vedea pe deplin semnificația lui Hristos ca sămânță a lui Avraam, ne ajută să analizăm aceste aspecte prin prisma celor patru teme majore pe care le-am văzut în povestirile lui Avraam. Vă amintiți că am remarcat patru teme majore în aceste capitole din Geneza: harul divin, loialitatea lui Avraam, binecuvântările lui Dumnezeu

pentru Avraam și binecuvântările lui Dumnezeu prin Avraam. Cum ar trebui să înțelegem aceste teme prin prisma conexiunilor care există între Avraam și Hristos?

Harul divin

În primul rând, am remarcat că Dumnezeu a manifestat mult har în viața lui Avraam. Desigur, Avraam trebuia să beneficieze de har în mod personal, deoarece era păcătos, dar pe deasupra, mila pe care i-a arătat-o Dumnezeu a constituit o etalare obiectivă a bunătății Acestuia. Prin zidirea unei relații cu Avraam, Dumnezeu a promovat, de fapt, răscumpărarea întregii lumi.

Chiar dacă Dumnezeu a arătat o marea bunătate în viața lui Avraam, noi creștinii, credem că harul lui Dumnezeu față de patriarh nu a fost decât o umbră în comparație cu mila Sa etalată în Hristos. Desigur, Hristos a fost fără păcat, așa că nu a primit harul mântuitor pentru El însuși, totuși venirea lui Hristos ca sămânța lui Avraam a fost un mare act obiectiv al îndurării lui Dumnezeu pentru lume.

Dumnezeu a manifestat multă îndurare în prima venire a lui Hristos, inaugurarea Împărăției. Viața, moartea, învierea și înălțarea Lui precum și revărsarea Duhului Sfânt sunt etalări magnifice ale harului lui Dumnezeu. Iar Dumnezeu Și-a extins și mai mult îndurarea, prin faptul că Hristos domnește acum în ceruri, în etapa de continuare a Împărăției Lui. Pe măsură ce mântuirea s-a răspândit în lume, Dumnezeu și-a dovedit bunătatea revelată în Hristos prin transformarea incontestabilă a lumii de-a lungul istoriei. Iar când Hristos se întoarce, desăvârșirea Împărăției va aduce o îndurare incomensurabilă. Hristos se va întoarce și va aduce ceruri și un pământ nou. Ca urmași ai lui Hristos, de fiecare dată când vedem bunătatea lui Dumnezeu arătată în relatările despre Avraam, inimile și mințile noastre ar trebui să se îndrepte spre harul revelat de Dumnezeu, în Hristos, în aceste trei etape ale Împărăției Sale.

Loialitatea lui Avraam

În al doilea rând, o altă temă importantă în relatarea vieții patriarhului scrisă de Moise este loialitatea lui Avraam față de Dumnezeu. Inițial, Dumnezeu îi cere lui Avraam să-și îndeplinească responsabilitatea de a migra spre Țara promisă. Dar pe lângă aceasta Dumnezeu îi cere lui Avraam multe alte lucruri de-a lungul vieții. Când noi creștinii citim despre responsabilitățile cu care a avut de-a face Avraam, ar trebui să ne îndreptăm inimile și mințile către Hristos, sămânța lui Avraam, și loialitatea Acestuia față de Tatăl ceresc.

Bineînțeles, Hristos a fost loial Tatălui în toate cele trei etape ale Împărăției. La inaugurarea Împărăției, Hristos s-a dovedit a fi pe deplin credincios față de cerințele lui Dumnezeu de loialitate. Deși Avraam a fost credincios lui Dumnezeu într-un mod semnificativ, Hristos a fost perfect credincios în fiecare moment al vieții Sale. Mai mult, ca Împărat peste toate, în etapa continuării Împărăției, Hristos rămâne loial, credincios Tatălui Său ceresc. El domnește peste tot, împlinind perfect planul lui Dumnezeu prin extinderea Evangheliei și răscumpărarea poporului Său.

În sfârșit, atunci când Hristos va reveni, la desăvârșirea Împărăției, va termina lucrările de neprihănire începute în timpul vieții Sale pe pământ. El îi va distruge pe toți dușmanii lui Dumnezeu și va face toate lucrurile noi pentru gloria Tatălui Său. Așadar, ori de câte ori vedem tema loialității lui Avraam față de Dumnezeu, știm că, în calitate de creștini, putem aplica adecvat aceste lucruri la lumea contemporană doar dacă le racordăm în mod corespunzător cu Hristos, sămânța lui Avraam

Binecuvântările lui Avraam

În al treilea rând, ca și creștini, nu suntem doar interesați în a vedea cum temele harului divin și ale loialității umane se aplică în zilele noastre în Hristos, ci suntem extrem de preocupați și de cea de a treia temă majoră: binecuvântările lui Dumnezeu date lui Avraam. Dumnezeu I-a spus lui Avraam că Israel va deveni un neam mare, că se vor bucura de prosperitate în Țara promisă, și că Avraam și Israel vor avea un nume mare, de notorietate mondială.

Din nou, ca și creștini, gândul nostru ar trebui să se îndrepte spre binecuvântările date de Dumnezeu lui Hristos, sămânța lui Avraam. La prima Sa venire, Hristos a înviat dintre cei morți și a primit toată puterea în cer și pe pământ; nu există nici un nume în cer și pe pământ la fel de mareț ca numele lui Isus. Isus continuă să se bucure de sporirea binecuvântărilor acum în perioada de continuare a Împărăției. Pe măsură ce conduce lumea după voia lui Dumnezeu, El primește din ce în ce mai multă glorie. Dar la desăvârșirea Împărăției, atunci când Hristos se va întoarce în slavă, El se va bucura de aceste binecuvântări peste măsură. Va fi înălțat peste toate și orice genunchi se va pleca înaintea Lui, marele Fiu al lui Avraam. Ori de câte ori îl vedem pe Avraam primind binecuvântările lui Dumnezeu, ochii noștri trebuie să fie ațintiți spre Hristos, Cel ce moștenește promisiunile lui Avraam și se bucură de binecuvântările lui Dumnezeu într-o și mai mare măsură.

Binecuvântările prin Avraam

În cele din urmă, a patra temă majoră din viața lui Avraam o constituie binecuvântările care vor veni prin Avraam către alții. Dumnezeu a spus că, printr-un proces de binecuvântare și blestem, toate popoarele pământului vor fi binecuvântate prin Avraam. Această măreață promisiune primește o mare atenție în Noul Testament. Pavel s-a referit la această promisiune dată lui Avraam, în Romani 4:13. Acolo spune:

În adevăr, făgăduința făcută lui Avraam sau seminței lui, că va moșteni lumea, n-a fost făcută pe temeiul Legii, ci pe temeiul acelei neprihăniri care se capătă prin credință (Romani 4:13).

Când Dumnezeu îi promite lui Avraam că va binecuvânta toate neamurile, El promite că lucrul acesta se va întâmpla prin faptul că Avraam va intra în posesia tuturor națiunilor și prin răspândirea Împărăției lui Dumnezeu pe întreg pământul. Avraam și urmașii lui aveau să fie moștenitorii lumii, având toate națiunile pământului sub conducerea lor. Așa cum lui Adam și Evei li s-a spus inițial să supună întregul pământ, tot astfel, Dumnezeu a

promis că Avraam și urmași lui vor moșteni tot pământul prin răspândirea binecuvântărilor lui Dumnezeu la toate familiile oricărei națiuni.

Această temă finală, a răspândirii binecuvântărilor date lui Avraam la nivel mondial, este valabilă și pentru Hristos, întrucât El este sămânța și moștenitorul promisiunilor făcute lui Avraam. La inaugurarea Împărăției, Hristos a chemat la Sine credincioși din poporul lui Israel. Dar, când a înviat din morți și S-a înălțat la tronul ceresc, El a fost înălțat ca Împărat al întregului pământ și a spus rămășiței Sale credincioase să răspândească binecuvântările lui Israel la toate neamurile. În perioada continuării Împărăției, extinderea domniei lui Hristos asupra tuturor națiunilor prin Evanghelie este împlinirea promisiunii făcute lui Avraam de a binecuvânta toate neamurile. Atunci când va reveni, la desăvârșirea Împărăției, Hristos Însuși va extinde binecuvântările lui Dumnezeu peste toate neamurile pământului. Așa cum citim în Apocalipsa 22:1-2:

Și [îngerul] mi-a arătat un râu cu apa vieții, limpede ca cristalul, care ieșea din scaunul de domnie al lui Dumnezeu și al Mielului. În mijlocul pieței cetății, și pe cele două maluri ale râului, era pomul vieții, rodind douăsprezece feluri de rod și dând rod în fiecare lună; și frunzele pomului slujesc la vindecarea neamurilor (Apocalipsa 22:1-2).

Promisiunea că Avraam va fi o binecuvântare pentru toate neamurile este împlinită în cele din urmă în inaugurarea, continuarea și desăvârșirea Împărăției lui Hristos.

Deci, putem rezuma problema în acest fel. Aplicația adecvată contemporană a vieții lui Avraam la lumea în care trăim presupune totdeauna recunoașterea implicită a rolului lui Hristos drept sămânța lui Avraam. Fiind sămânța specială a lui Avraam, Hristos este cel care împlinește sau desăvârșește temele întâlnite în viața lui Avraam. Harul lui Dumnezeu este arătat în Hristos. Adevărul și loialitatea perfectă este întâlnită în Hristos. Hristos a primit toate binecuvântările promise lui Avraam, și în Hristos vedem răspândirea neprețuitelor binecuvântări făcute patriarhului până la marginile pământului. Indiferent ce am vrea să spunem despre aplicabilitatea actuală, este esențial să ne amintim de aceste conexiuni între Avraam și Isus.

După ce am văzut cum relația dintre Avraam și Isus formează o legătură vitală între relatările despre Avraam și lumea noastră, trebuie să ne întoarcem la un al doilea aspect al aplicației actuale, și anume, conexiunea dintre Israel și Biserică.

ISRAEL ȘI BISERICA

Trebuie să ne amintim întotdeauna că, atunci când Moise a compus relatarea despre viața lui Avraam, a scris-o cu scopul de a încuraja poporul lui Israel să lase Egiptul în urmă și să pornească în cucerirea Țării promise. Ei urmau să descopere contextul istoric al acestei viziuni în viața lui Avraam; trebuiau să o împlinească gășind exemplele de urmat și de respins în povestirile din viața patriarhului; și aveau să vadă prefigurări ale experiențelor lor chiar în viața lui Avraam. Din acest motiv, dacă vrem să înțelegem modul în care relatările despre Avraam se aplică vremilor noastre, trebuie să

ținem seama de învățăturile nou-testamentare cu privire la conexiunile dintre națiunea lui Israel cel urma pe Moise și biserica creștină de azi.

Pentru a descoperi această relație dintre Israel și biserică vom aborda două subiecte care oglindesc discuția noastră anterioară. În primul rând, vom analiza mai departe tema seminței lui Avraam așa cum se aplică aceasta națiunii lui Israel și bisericii lui Hristos. Apoi vom vedea felul cum este exprimată tema seminței lui Avraam în cele patru teme majore ale povestirilor din viața patriarhului. Să privim mai întâi la Israel și biserica privite drept sămânța lui Avraam.

SĂMÂNȚA LUI AVRAAM

Pentru a vedea conexiunile dintre Israel și biserică, privite drept sămânța lui Avraam, vom atinge pe scurt patru aspecte. Mai întâi, ne vom uita la amploarea numerică a seminței lui Avraam. Apoi, vom discuta despre identitatea etnică a seminței lui. În al treilea rând, ne vom concentra pe caracterul spiritual al seminței lui Avraam. Și al patrulea, ne vom uita la conjunctura istorică a seminței lui Avraam. Să reflectăm mai întâi la amploarea numerică a seminței lui Avraam.

Amploarea numerică

Așa cum am văzut, cartea Genezei arată clar că termenul de „sămânța lui Avraam” face referire ocazional la o persoană specială, Isaac, iar Noul Testament preia acest lucru pentru a stabili o conexiune între Avraam și Hristos. Acum însă ne vom extinde viziunea pentru a vedea o altă caracteristică a perspectivei biblice asupra seminței lui Avraam. În relatările despre Avraam, Isaac nu a fost singura persoană numită sămânța lui Avraam sau urmașul său. Isaac nu a primit moștenirea lui Avraam doar pentru sine, ci a constituit conducta prin care muți aveau să se bucure de statutul descendenței din Avraam. Din acest motiv, Moise s-a referit în mod repetat la națiunea lui Israel numind-o sămânța lui Avraam. Într-o manieră similară, când privim la aplicabilitatea povestirilor patriarhului la lumea actuală, deși este important să nu uităm că Hristos este sămânța supremă a lui Avraam în Noul Testament, trebuie totuși să ne amintim că biserica creștină este sămânța lui Avraam. După cum ne spune Pavel în Galateni 3:29:

**[S]unteți „sămânța” lui Avraam, moștenitori prin făgăduință.
(Galateni 3:29)**

Pavel a spus clar în acest pasaj că avem legătură cu Avraam, deoarece suntem uniți cu Hristos. Noi, ca și poporul lui Israel în Vechiul Testament, suntem sămânța lui Avraam. Din acest motiv, povestirile lui Avraam nu se aplică doar lui Hristos, ci și mulțimii copiilor lui Avraam identificați cu El în biserică.

Identitatea etnică

Dincolo de faptul că, în Vechiul Testament sămânța lui Avraam era constituită din Israel, astăzi este constituită din biserică, ar trebui să abordăm și identitatea etnică a seminței lui Avraam în ambele Testamente. După cum am văzut, povestirile lui Avraam au fost scrise în primul rând pentru națiunea lui Israel care l-a urmat pe Moise. Deși este adevărat că marea majoritate a auditoriului inițial a constat din etnici evrei, urmașii fizici ai lui Avraam, este o greșeală să credem că auditoriului inițial a fost în întregime sau pur evreiesc. Marea mulțime de oameni care l-au urmat pe Moise a fost un amestec de evrei și neamuri care au fost adoptați în Israel. Prin urmare, în multe situații, Scriptura afirmă clar că auditoriul inițial al Genezei nu a fost exclusiv evreiesc.

Iată, de exemplu, cum sunt descriși cei ce l-au urmat pe Moise în Exod 12:38:

O mulțime de oameni de tot soiul s-au suit împreună cu ei; aveau și turme însemnate de oi și boi (Exod 12:38).

Observați că pe lângă israeliți erau incluși și „oameni de tot soiul”. Această mulțime era constituită din neamuri care s-au alăturat Israelului și au părăsit împreună Egiptul. Acest grup este menționat de câteva ori în Scriptură. Tot la fel, pasaje ulterioare din Vechiul Testament dezvăluie cum nume binecunoscute dintre neamuri, cum ar fi Rahav și Ruth au fost altoite la Israel în generațiile de mai târziu, iar genealogiile din 1 Cronici 1-9 includ nume dintre neamuri printre poporul lui Dumnezeu.

Vedem deci, că sămânța lui Avraam, pentru care Moise a scris inițial povestirile despre Avraam, a fost etnic mixtă. A inclus atât urmașii fizici ai lui Avraam cât și neamurile care au fost adoptate în familia lui Israel. Ambele grupuri au aflat despre viitorul lor în Țara promisă prin intermediul povestirilor despre Avraam.

În același fel, biserica creștină de astăzi este etnic variată. Se compune din evreii care-L revendică pe Hristos ca Domn și neamuri care au fost adoptate în familia lui Avraam pentru că îl revendică și ele pe Hristos ca Domn. Desigur, în timpul istoriei biserica Noului Testament a ajuns să aibă mai mulți ne-evrei adoptați decât evrei deplini, dar diversitatea etnică a seminței lui Avraam este o realitate pentru noi azi așa cum a fost și în Vechiul Testament. Așadar, după cum povestirile lui Avraam au fost date inițial atât evreilor cât și ne-evreilor socotiți sămânța lui Avraam, la fel și noi trebuie să fim gata să le întrebuițăm atât pentru evrei cât și pentru neamuri care sunt socotiți acum sămânța lui Avraam deoarece ei fac parte din biserica universală.

Acesta este un aspect foarte important al aplicabilității contemporane deoarece mulți creștini au preluat învățătura falsă potrivit căreia promisiunile date lui Avraam sunt valabile azi doar pentru cei de etnie evreiască. În opinia lor, Dumnezeu are un program separat pentru credincioșii dintre neamuri. În afară de câteva principii spirituale ici și colo, credincioșii dintre neamuri nu sunt moștenitorii promisiunilor făcute lui Avraam. Deși este o opinie populară, trebuie să ne amintim totdeauna că, în zilele lui Moise, sămânța lui Avraam a avut diversitate etnică și că în zilele noastre sămânța lui Avraam continuă să fie la fel. Învățătura pe care a dat-o Moise neamului care-l urma este valabilă și pentru continuarea aceluia neam în ziua de azi, biserica lui Isus Hristos.

Caracterul spiritual

În al treilea rând, aplicabilitatea contemporană a vieții lui Avraam trebuie să țină cont și de caracterul spiritual al lui Israel și al bisericii ca sămânță a lui Avraam. După cum am văzut, Vechiul Testament identifică națiunea vizibilă a lui Israel cu sămânța lui Avraam, sămânța corporativă a lui Avraam, dar trebuie să realizăm că a existat diversitate spirituală în cadrul națiunii vizibile a lui Israel. Existau atât necredincioși cât și credincioși adevărați. Vechiului Testament subliniază foarte clar că mulți dintre bărbații, femeile și copiii națiunii lui Israel nu au crezut cu adevărat, dar alții au fost cu adevărat credincioși încrezându-se în promisiunile lui Dumnezeu. Cu siguranță, toți cei din Israel, atât credincioși cât și necredincioși, au primit multe binecuvântări speciale, temporare de la Dumnezeu. Toți au fost izbăviți din robia egipteană; toți au fost aduși în relația de legământ cu Dumnezeu la Sinai; toți au avut multe oportunități de a crede și tuturor le-a fost oferită intrarea în Țara promisă, dar au existat și diferențe importante. Pe de o parte, necredincioșii din Israel și-au arătat adevăratul caracter al inimii lor prin necredincioșie, iar povestirile lui Avraam au fost concepute pentru a-i chema la pocăință adevărată și la credință mântuitoare.

Pe de altă parte, credincioșii autentici din Israel au crezut promisiunile lui Dumnezeu și și-au demonstrat adevăratul caracter al inimii prin loialitatea lor. Povestirile despre Avraam au fost concepute pentru a-i încuraja pe acești credincioși autentici să crească în credință. Datorită necredincioșiei lor, necredincioșii din Israel au primit doar binecuvântări temporare. În eternitate însă ei vor primi judecată veșnică finală a lui Dumnezeu. Credincioșii autentici erau sămânța adevărată a lui Avraam, urmașii lui spirituali, copii care s-au bucurat nu numai de multe binecuvântări temporare dar care într-o zi vor primi binecuvântarea veșnică a moștenirii lui Avraam în cerurile și pământul nou. Pavel a susținut această perspectivă destul de vehement în Romani 9:6-8. Iată ce a spus acolo.

Căci nu toți cei ce se coboară din Israel sunt Israel; și, măcar că sunt sămânța lui Avraam, nu toți sunt copiii lui Avraam; ci este scris: „În Isaac vei avea o sămânță care-ți va purta numele.” Această înseamnă că nu copiii trupești sunt copii ai lui Dumnezeu; ci copiii făgăduinței sunt socotiți ca sămânță (Romani 9:6-8).

Ei bine, nu este greu să vedem că același tip de diversitate spirituală există și în biserica lui Hristos. Cei care sunt asociați cu biserica vizibilă din Noul Testament prin botez se împart în două categorii: necredincioși și credincioși. Desigur, așa cum în Vechiul Testament Israelul s-a bucurat de multe privilegii temporare datorită legăturii cu Dumnezeu și cu poporul Lui, există multe binecuvântări temporare pentru toate persoanele implicate în biserica lui Hristos. Au o comunitate iubitoare; au cuvântul lui Dumnezeu și sacramentele; li se oferă și li se explică Evanghelia. Dar mulți din biserica vizibilă își arată adevăratul caracter al inimii prin necredincioșia lor. Povestirile despre Avraam trebuie să servească necredincioșilor din biserică drept chemare la adevărata pocăință și la credința mântuitoare.

Totuși, în cadrul bisericii vizibile sunt și credincioși autentici ce se încred în promisiunile lui Dumnezeu și își dovedesc adevăratul caracter al inimii prin loialitatea

lor. Povestirile lui Avraam servesc adevăraților credincioși pentru a-i încuraja să crească în credință pe toată durata vieții lor. Datorită necredincioșiei lor, necredincioșii din biserică primesc doar binecuvântări temporare. În eternitate vor primi judecată veșnică a lui Dumnezeu. Dar adevărata sămânță a lui Avraam, adevărații copii ai acestuia, cei care au crezut în Hristos, nu vor primi doar multe binecuvântări temporare, ci într-o zi vor primi și răsplata veșnică, moștenirea lui Avraam în cerurile și pământul nou.

De aceea a scris Iacov despre Avraam așa cum citim în Iacov 2:21-22. Scriind bisericii vizibile creștine compusă atât din necredincioși cât și din credincioși autentici, el a spus aceste cuvinte:

Avraam, părintele nostru, n-a fost el socotit neprihănit prin fapte, când a adus pe fiul său Isaac jertfă pe altar? Vezi că credința lucrează împreună cu faptele lui, și, prin fapte, credința a ajuns desăvârșită (Iacov 2:21-22).

Idea principală a lui Iacov este aceea că povestirile despre Avraam au provocat necredincioșii din biserică să se întoarcă de la ipocrizia lor și au încurajat adevărații credincioși din biserică să continue să-și exprime credința printr-o trăire în credincioșie. Trebuie să urmăm exemplul lui Iacov - să recunoaștem diversitatea spirituală a bisericii de azi atunci când vorbim de aplicabilitatea actuală de povestirile despre Avraam.

Conjunctura istorică

În al patrulea rând, pentru a aplica viața lui Avraam la zilele noastre, trebuie să ne amintim de asemenea că există o similitudine semnificativă între conjunctura istorică a israeliților care-l urmau pe Moise și creștinii biserici de azi. Vă amintiți că, Moise a scris despre viața lui Avraam copiilor lui Israel care se aflau într-o călătorie. Indiferent dacă a scris pentru prima sau a doua generație a exodului, auditoriul său inițial era pe drum, între două lumii. Pe de o parte, părăsiseră robia Egiptului. Dar pe de altă parte, nu intraseră încă în țara promisă a Canaanului. Sau, spus altfel, națiunea lui Israel primise inițial izbăvirea din lumea veche, dar nu intrase încă în lumea nouă. Drept urmare, Moise a scris lui Israel pentru a-l încuraja să renunțe la atașamentul cel avea față de Egipt și să înainteze spre cucerirea noului teritoriu.

Conjunctura istorică a auditoriului inițial este importantă pentru aplicabilitatea contemporană deoarece biserica creștină de azi se află într-o conjunctură istorică paralelă. La fel cum Israelul a fost izbăvit din robia egipteană dar se afla în drum spre o viață glorioasă în Țara promisă, tot astfel biserica creștină a fost izbăvită de sub stăpânirea păcatului prin lucrarea pe care Hristos a făcut-o aici pe pământ, dar e în drum spre gloria noii creații care va veni la întoarcerea lui Isus. Aceste conjuncturi paralele ne oferă un cadru de referință pentru folosirea aplicațiilor din viața lui Avraam la biserica zilelor noastre. Așa cum Moise a scris despre Avraam pentru a încuraja și călăuzi Israelul în călătoria acestuia dintr-un loc în altul, tot astfel, povestirile lui au rolul de a ne încuraja și a ne călăuzi și pe noi în călătoria dinspre lumea morții spre lumea nouă a vieții veșnicie.

Cu siguranță aceste paralele istorice ne oferă o orientare în ce privește aplicația, deoarece apostolul Pavel extrage din ele atunci când folosește Vechiul Testament pentru

biserica din Corint. Iată modul în care subliniază el aceste paralele istorice între auditoriu lui Moise și biserică în 1 Corinteni 1:10-6.

Fraților, nu vreau să nu știți că părinții noștri toți au fost sub nor, toți au trecut prin mare, toți au fost botezați în nor și în mare, pentru Moise; toți au mâncat aceeași mâncare duhovnicească și toți au băut aceeași băutură duhovnicească, pentru că beau dintr-o stâncă duhovnicească ce venea după ei; și stânca era Hristos. Totuși cei mai mulți dintre ei n-au fost plăcuți lui Dumnezeu, căci au pierit în pustiu. Și aceste lucruri s-au întâmplat ca să ne slujească nouă drept pilde, pentru ca să nu poftim după lucruri rele, cum au poftit ei (1 Corinteni 10:1-6).

Pe scurt, Pavel a menționat că israeliții, urmându-l pe Moise prin pustie, au experimentat lucruri care oglindeau experiențele creștinilor. Au fost izbăviți de Moise așa cum noi am fost izbăviți de Hristos. Au fost botezați întru Moise așa cum creștinii au fost botezați în Hristos. Au mâncat mană și au băut apă de la Dumnezeu, așa cum creștinii mănâncă și beau elementele la Cina Domnului. Totuși, aceste experiențe timpurii ale harului l-au plasat pe Israel într-o perioadă de probă, o perioadă de testare în drumul lor spre Țara promisă. Din păcate, în zilele lui Moise Dumnezeu nu a fost mulțumit de cei mai mulți dintre israeliți și au murit în pustie. Așadar, Pavel a concluzionat că creștinii ar trebui să învețe din experiența Israelului despre natura călătoriei lor ca biserică. Din exemplul lui Pavel, putem învăța multe despre aplicabilitatea vieții lui Avraam la biserică creștină.

Scrierile lui Moise despre Avraam l-au încurajat pe Israel să rămână credincios privind în urmă la lucrarea lui Dumnezeu aceea de a-i izbăvi din Egipt și pășind înainte spre Țara promisă. Asemenea lor, povestirile lui Avraam ar trebui să servească bisericii de azi pentru a o încuraja în călătoria care îi stă în față. Trebuie să-i rămânem credincioși lui Hristos din pricina lucrării pe care a făcut-o la inaugurarea Împărăției. Trebuie să continuăm să-I fim credincioși pe măsură ce Împărăția crește în vremea noastră și trebuie să tânjim după ziua în care călătoria noastră spirituală se va sfârși, când vom intra în cerurile și pământul nou.

Așadar, observăm că îndreptându-ne spre aplicația actuală a vieții patriarhului, nu ar trebui să vizăm doar conexiunile dintre Avraam și Isus, ci trebuie să acordăm atenție și conexiunilor dintre națiunea lui Israel care a primit povestirile despre Avraam și biserică creștină. Israelul vechi-testamentar și biserică Nouului Testament sunt sămânța lui Avraam; ambele sunt compuse din identități etnice mixte, sunt diversificate din punct de vedere spiritual și în călătorie spre glorioasa Împărăție a lui Dumnezeu.

TEME MAJORE

După ce am văzut că povestirile vieții lui Avraam sunt relevante pentru biserică creștină ca o continuare a seminței lui Avraam în lumea de azi, să privim acum la felul în care acest proces de aplicabilitate atinge cele patru teme majore ale capitolelor acordate vieții lui Avraam. Care este relevanța acestora în viața noastră de zi cu zi în Hristos?

Vă amintiți desigur că povestirile lui Avraam ating patru aspecte principale: harul divin, loialitatea lui Avraam, binecuvântările date de Dumnezeu lui Avraam și binecuvântările date de Dumnezeu prin Avraam. În lecțiile următoare, vom sublinia în mod repetat felul în care aceste teme vorbesc vieții noastre prin faptul că suntem sămânța lui Avraam. Acum însă, vom oferi pe scurt câteva direcții generale, pe care ar trebui să le urmăm. Să abordăm prima temă: harul divin.

Harul divin

Dumnezeu a arătat multă îndurare lui Avraam, nu numai la începutul vieții, dar și în fiecare zi a existenței sale pământești. Scriptura ne spune clar că, așa cum Dumnezeu a arătat îndurare față de Avraam, tot la fel Își revarsă harul și peste creștinii de azi, har care inițiază și ne susține în Hristos. Pavel spune astfel în Efeseni 2:8-9:

Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi; ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni (Efeseni 2:8-9).

Mântuirea în Hristos este darul plin de har al lui Dumnezeu; chiar și credința pe care o avem vine de la El. Depindem așa de mult de îndurarea Lui încât fiecare zi a vieții noastre creștine trebuie să continuăm să o trăim în această îndurare. Fără harul lui Dumnezeu care să ne susțină, toate eforturile noastre de a rămâne credincioși sunt zadarnice.

Din acest motiv, la fel cum izraeliții care l-au urmat pe Moise ar fi trebuit să învețe despre minunatul har al lui Dumnezeu în viața lor din povestirile auzite despre viața lui Avraam, tot la fel și noi, urmași ai lui Hristos, ori de câte ori citim despre harul arătat patriarhului, atât colectiv cât și individual, avem posibilitatea să învățăm cum să-i fim recunoscători lui Dumnezeu pentru ceea ce a făcut pentru noi. Dumnezeu ne-a arătat mult har, iar noi trebuie să învățăm cum să căutăm și să depindem de harul Său.

Loialitatea lui Avraam

Într-o manieră similară, tema loialității lui Avraam se adresează urmașilor lui Hristos pe mai multe nivele. Citind viața lui Avraam, întâlnim multe situații în care Dumnezeu îi poruncește patriarhului să-L slujească în ascultare. Desigur, nu a ajuns la perfecțiune în viața lui, dar a arătat roadele adevăratei credințe. Este important să ne amintim că, chiar și în vremea Vechiului Testament, o ascultare în credincioșie era întotdeauna întemeiată pe harul și mila lui Dumnezeu. Așadar, nu trebuie să confundăm această evidențiere ca o formă de legalism. Totuși, la fel ca în Vechiul Testament, adevăraților credincioși de azi li se cere să răspundă harului lui Dumnezeu slujindu-L cu credincioșie.

Din acest motiv, Noul Testament subliniază frecvent că urmașii lui Hristos au responsabilitatea de a-I fi loiali. Iată modul în care Pavel face legătura între har și loialitate în Efeseni 2:8-10:

Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi; ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni. Căci noi suntem lucrarea Lui și am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele (Efeseni 2:8-10).

Versetul 10 clarifică faptul că creștinii de azi au responsabilitatea de a face fapte bune. Dumnezeu ne oferă credința mântuitoare pentru a-I fi credincioși. Așadar, de fiecare dată când întâlnim chestiuni legate de loialitate în viața lui Avraam, ne aflăm în situația de a aplica aceste responsabilități morale la viața noastră.

Binecuvântările lui Avraam

În al treilea rând, ar trebui să fim conștienți de modul în care binecuvântările date lui Avraam se răsfrâng asupra vieții creștine. Vă amintiți că Dumnezeu i-a promis mari binecuvântări lui Avraam și seminței lui. În cele din urmă, ei vor deveni un neam mare, prosper, cu mare renume. Pe parcursul relatărilor despre Avraam uneori Dumnezeu îi oferă posibilitatea patriarhului să guste puțin din aceste binecuvântări finale.

Întocmai cum auditoriul israelit inițial a putut vedea promisiunile lui Avraam împlinite în viața lor așteptând binecuvântările finale, tot astfel și noi, creștini de azi, gustăm de multe ori din aceleași binecuvântări aici și acum așteptând cu nădejde ziua în care vor fi revărsate peste noi în toată plinătatea lor. Binecuvântările primite în această viață ne încurajează nespus trăirea zilnică în speranța binecuvântărilor supreme ce le vom primi la revenirea lui Hristos.

Binecuvântările prin Avraam

În sfârșit, văzând cum povestirile despre Avraam vizează binecuvântările pe care Dumnezeu le oferă lumii prin patriarh, creștinii au la rândul lor oportunitatea să reflecte la binecuvântările date lumii prin ei. Vă amintiți că lui Avraam i-a fost promisă protecție împotriva dușmanilor și binecuvântări pentru prietenii săi astfel ca într-o zi să împărtășească binecuvântările lui Dumnezeu cu toate națiunile pământului. În plus, de-a lungul povestirilor lui Avraam, vedem cum Dumnezeu îl folosește uneori ca un instrument al binecuvântărilor Sale pentru tot felul de oameni.

Când auditoriul inițial al Genezei a aflat de aceste evenimente au avut mai multe ocazii să reflecte asupra evenimentelor din ziua lor. Prin ele, au aflat cum să slujească drept instrumente ale lui Dumnezeu prin care lumea să fie binecuvântată, atunci când au întâlnit diferite grupuri de oameni. Puteau fi siguri de protecția lui Dumnezeu împotriva dușmanilor și prin urmare puteau să înainteze în efortul lor de a răspândi binecuvântările Împărăției Lui vecinilor lor.

Într-o manieră similară, și noi, creștini de azi, trebuie să punem în practică această temă. Și noi putem fi siguri de protecția lui Dumnezeu și în aceasta putem găsi încurajare în a fi o binecuvântare pentru toate popoarele pământului prin răspândirea Împărăției lui Dumnezeu până la marginile pământului.

CONCLUZIE

În această lecție despre aplicabilitatea actuală a vieții lui Avraam, am explorat modul în care capitolele din Geneza dedicate patriarhului sunt relevante pentru lumea de azi. Am remarcat mai întâi că o abordare creștină a acestei părți din Biblie atrage atenția asupra lui Hristos drept mărfața sămânța a lui Avraam. Caută moduri în care Hristos îndeplinește temele pe care le descoperim în viața lui Avraam. Mai mult, ne-am uitat, și la aplicabilitatea vieții lui Avraam în biserică, sămânța corporativă a lui Avraam. Cum bărbați, femei și copii în Hristos trebuie să trăiască potrivit învățăturilor acestei părți din Scriptură.

Privind mai atent la viața lui Avraam în Geneza, vom găsi multe ocazii de a aplica viața patriarhului în viața noastră de azi. Vom constata că relatările lui Moise despre părintele Avraam ne fac nu doar să-l îndrăgim pe patriarh, ci și pe Hristos, sămânța lui Avraam, și spre minunea că în Hristos, noi suntem copii și moștenitori ai promisiunilor făcute lui Avraam.